

Op 8 januari 2012 begonnen we een serie over innerlijke genezing. De preken serie start bij Psalm 42 en we lezen daarbij Jer.2:13.

We hebben gezongen: Psalm 42:1 (oude berijming), Psalmen voor Nu 42, Opwekking 281 (=Ps.42), 462, 474, 510, 626 en Opwekking voor kids 21.

't Hijgend hert is voor veel kerkgangers een bekende, maar ook het Opwekkingshart is populair en Psalmen voor Nu komt eraan. Psalm 42 is een tophit.

Op het eerste gezicht is dat vreemd. Zoveel raakvlakken zijn er niet. De dichter van Psalm 42 zit ver weg van de tempel, alleen, met zijn dorst naar de Heer.

Dorst kennen wij niet en ver van Gods huis zijn wij ook niet.

Ook dorst in overdrachtelijke zin kennen we hier in Nederland niet.

Wij maken geen verlanglijstjes meer, want we hebben alles en smachten nergens naar. We verwachten van de dokter dat hij ons beter maakt, dankzij de sociale media hoeft niemand meer contactarm te zijn, en onze leegte verdrijven we achter internet met mooie en minder mooie sites.

Doordat wij onze dorst meestal snel bestrijden, met doeltreffende surrogaatlessers als erotiek en drank, lijkt het of er bij ons bijna helemaal geen dorst is.

Een andere strategie is het, om de dorst wel te zien, maar die vervolgens te ontkennen: door hard te werken, weinig te hoeven nadenken, geen gevoelens of vrienden toe te laten.

Mijn ziel dorst – wat een waarheid is dat!

En de andere helft van de waarheid is: mijn ziel dorst naar de Héér.

De Heer is onze Levensbron, onze Bedenker. Daarom kan alleen Hij de ultieme Lesser van onze dorst zijn. Bij Hem is Liefde, Vrede, Onbezorgdheid, Verzoening, zoals je dat nergens anders vindt.

Het enge is dat wij toch steeds ergens anders blijven zoeken. De profeet Jeremia heeft het over zelfgebouwde waterreservoirs, die altijd weer lek blijken te zijn (Jer.2:13).

De gelijkenissen van Jezus vertellen van zulke lekken: de rijke man kickt op zijn weelde, maar na zijn dood smacht hij naar een druppel water op zijn tong. De verloren zoon probeert zichzelf te bevredigen met erfenisgeld, wat hem voor even heel populair maakt. Maar hij komt tot zichzelf (Luk.15:17).

De dichter van Psalm 42 komt ook tot zichzelf: O mijn ziel.

Wanneer zal ik naderen voor God?

Gelovige zelfreflectie kan je brengen bij je ingeschapen kompas. U alleen bent mijn kracht, U alleen kunt mijn hart vervullen.

Gesprekspunten (kijk even welke je eerst wilt behandelen):

1. Heb je iets geleerd van deze Keek?
2. Op welke manier kan de dorst-diagnose ons helpen om te groeien in ons geloof?
3. Je dorst proberen te negeren: bespreek eens met elkaar hoe creatief we daarin kunnen zijn.
4. Welke handvatten biedt het beeld van dorst voor een gesprek met buitenkerkelijken?
5. Waarom hebben de surrogaat dorstlessers zoveel aantrekkingskracht?
6. Augustinus zei: "Onrustig is mijn hart, tot het rust vindt bij God." Hoe zit dat met het vinden van rust: de dichter van Psalm 42 vraagt 'wanneer'?
7. Wat vind je van introspectie – is dat wel gezond?